

DŮM PRO MIRABELLE

I.

Do světů za rohem tě ukládám, Mirabelle, v jejich
navátý prach, i s postýlkou.

V našem městě je pokojný letní den a na bulváru
dámy urozených jmen odhazují slunečníky. Je prý
teď móda hořet pro básníky

a provázet je v okovech do osudových cel, cinkající
klíče stírat ze zrcadel a s pochopením hledět na
prázdnou vázu, když i suchý sprostý bodlák
v mrazu

je zahalen a objat – a tak dámy uposlechnou rad
a navždy překročí sehnutou šiji, tají ledy a zima
jarem se svíjí,

louko fialek, promluv, jsi-li živa, kdo v tobě leží
a komu se zpívá: Přiložím vůni, zachumlám tě do
básní, hlavně mi, lásko, nezhasni –

Z pravé i levé strany přicházejí šťastné dámy, na
bílý papír vykračují a nejsou samy: vedou se s pány
na honosný bál, jdou po stopách muže, co nosí šál

a pero nenamáčí; slova kouzlí pouhým stínem,
zvedají se klobouky a poháry s vínem a básník
čaroval, až na kolenou klečel – tak nízko snesl se
podvečer,

nad kolotoče smíchu, k prostoduchým hrám, a ty, ač
v kruhu tanečníků, přec na světě sám, tím sis čím
dál více jist. Vytrhneš tedy další list

II.

a postavíš z něj domy, muškáty do oken vysázíš,
růže na záhony, jež usychaly v prastaré pohádce,
zkusíš mramorové paláce

i pevné skály vedle sebe s tak hlubokou slují
vprostřed, že zkratkou do nebe, však další verš pod
prsty se drolí. K smrti je vyčerpáno dítě v roli

mocného básníka, jsi teď šašek a každý od tebe
utíká, cupitají dámy a zvedají nos, drží jim ho páni,
které o nic nepros,

a vstaň! Město se převléká, bulvár uliček se leká, na
rozích zapíná šero šat, každý knoflík přišívá
tisíckrát,

až tak ostře třpytí se hrany zlatým ohněm hořící
vimany, k níž se bojíš zvednout oči... Nežli se *ona*
přitočí,

vstávej! Město je připraveno v některé z pasáží
vydat to jméno a vítr chce chytnout tě za boky a nad
střechami mílovými kroky

přenést do náruče komusi – Nevnímej ty
muzikanty, co kol tebe rámusí, vstaň a salvami
písmen nič, stránkou po stránce, ortel těch
bubeníků, zvěst konce,

který netušíš, neboť jsi blíž, blíže orchideji v pralese,
pavučině, jež chvěje se obrostlá trny všech dívčích
těl,

neskutečné Mirabelle.

III.

Snít pocit, že hladím tě po pleti. Mít na prstu
motýla, co neuletí, pít ze studánky tak, že přepálím
se do džbánu, žít smích květinářky utopené do
tulipánů,

jako když na zem spadne kámen z jiných sfér, jak na
smutečním věnci pár pestrých pavích per, tak
doutnající rým znovu vzplál tvým skvostem,
Mirabelle, stala ses nejvzácnějším hostem,

jemuž prostřít mám, už nemusím uhýbat před
úšklebky dam, krvavé rtěnky přetírat medem
a doufat aspoň pohledem,

z blátivých kaluží destilovat nach, sonety kojit
v nesklizených zahradách, dříve než skřivan ohlásí
den – pověz, má milá, odkud ten žal, což blouzním
sen?

IV.

Pohládila Mirabelle básníkovu dlaň, šeptla: Cítím
pláň, na pláni světla rozsvěcejí a vidím vagóny na
slepé koleji,

zaryčel povel k zastavení vlaku, z něho postava se
belhá, zbíta a ve fraku vypadá jak klaun či
cirkusový principál... – Mluv, Mirabelle, a dál?

Odmrští jej na oltář a neustrne ani tvář, až meč
provede v zlatém řezu trest za zločin, kde vina bez
nálezu,

a zřím, jak z hrudi principála dlouhá temná jiskra
sálá, kudy pláží se, tam sad hadích jabloní, než ji
východ slunce odcloní,

než na miskách vah Bůh se promítne: na jedné
průsvitné, na druhé pravé slané dívčí slzy. Setřeš je
už brzy.

V.

Hraj, woe! Chce se mi spisovat, jsem krutopřísny
princ, navalte hrad a nasypťte mi do klína krabici
hraček, všechny ty panenky s vizáží středoškolaček,

dámy, je mi líto, mám dost těch vašich fint, nalévám
si cigára a připaluji absint vaším trapným selfie
někde na Matějské pouti, žádná z vás mi ruku
s tužkou už nezkrouť,

jste fejkové Rózy na levné matraci, zakalíte, usnete,
některá se pozvrací, mezi vámi není ta pravá. Jen
Mirabelle tohle dává,

jen ta jedna, kterou odnáší si do křesla, prostě tak
nějak chápe se řemesla ten divný princ s nálepkou
bohém, s prázdnou náručí odchází, do světů za
rohem –

VI.

Do světů, v kterých dýdžejové nehrají, na taneční
parket, kde uklízečky zametají zbytky rozkopaných
hraček, vraťte Jeho Výsost a namoťte mu šosy do
omáček

a připravte účet, strhněte z něj frak, vyzujtě ho z bot
a pak, dva, tři, ze stoje leh, hlavně, aby básník nic
nepostřeh',

šest, vlevo otočka, ramena výš, obřízkejte rejdy!
Spusťte mříž! A prapory dolů na půl klacku, ať
polibek zhořkne mu na pyskatou facku –

VII.

Mezi sedmero kopci za panstvím, kde přesně,
nepovím, někde tam modřínů hřívy v letu zvou celý
les na operetu

o rose, jež padá chvílemi místo kapek v slabikách *do re mi* – to když dobré víly strunami svých harf přeladují splín do milosrdnějších salv,

neboť v klišé boří se mu každá věta a jakoby prokleta vždy uhne před romantickými prstoklady. K městu natruc otočen zády

bloumá básník po okraji propasti, řetězy shůry pevné jsou, leč nezachrastí ani stéblem; a přesto ta rokle čímsi zarůstá, už nevnímáš gravitaci místa

ani že nedopsáno, a přesto uzamknuto pečetí, a že najít adresáta v sobě potrvá ti staletí a další věky setřít sliny čpící jedem, namířené na hrdiny –

Mezi sedmero kopci za panstvím topí se v kaňce inkoustu mim, nehodíš-li lano tenké jako dívčí vlas, nepřekoná ten sráz.

VIII.

V našem městě je pokojná letní noc, kdosi mě srazil, nevolám o pomoc, všemi směry utíká ten manekýn, nabíhá před plátna multikin

a vyhozen posté tvrdí, že na klopě mu roste *krása* – však stačí rozsvítit a spatříte pouze nit,

po hrudi na koberec stéká, ten blázen k ní odevzdaně pokleká – Jestli to bolí? Nebo je to slast, být chvíli sebou a za okamžik takhle mást?

Nevím, kdo z nás psal a kdo dívku vzal a jako usadil do lázně konejšivých luceren. Úsvit už práská opratěmi kantilén

a letí stověžatou, halekaje na kozlíku: Houpy, zvony, hou, bijte v rytmu kosmických valčíků, svými kovanými srdci bijte do zla všech zel, dokud si tě neuložím, Mirabelle,

do světů za rohem, v jejich navátý prach,
i s postýlkou.

epilog

Jen vytleskává doby, poeta. A kolem se courají
nesví, vztekli bubeníci. On vytleskává doby, ale oni
ten sluch nemají – proto mlátí do bubnů, dokud
z něj nevytlučou všechny jeho podoby.

Jedna z nich se ještě stihne uklonit. Na pravou
a levou stranu krojenou do zapálených svící.